

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานเย็บผ้า
ในโรงงานอุตสาหกรรมเย็บผ้าแห่งหนึ่ง อำเภอบางเสาธง จังหวัดสมุทรปราการ
Factors Related to Work Safety Behavior of Sewing Workers in
a Sewing Industry in Bang Sao Thong District, Samut Prakan Province

วาสนา ศิลางาม, ภัทรา บุญลอย*, นิสารัตน์ เกื้อมณี, อรอนงค์ วงษ์ปุ่น
คณะสาธารณสุขศาสตร์และสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
* Email : Phatthra.bunloi@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นแบบภาคตัดขวาง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานเย็บผ้าในโรงงานอุตสาหกรรมเย็บผ้าแห่งหนึ่ง อำเภอเสาธง จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 96 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.81 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา และทดสอบสมมติฐานโดยใช้การทดสอบไคสแควร์ และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของสเปียร์แมน

ผลการศึกษาพบว่า ร้อยละ 97.92 เป็นเพศหญิง มีอายุเฉลี่ย 46.39 ± 6.63 ปี ร้อยละ 69.79 ไม่มีโรคประจำตัว มีอายุงาน 1-19 ปี รายได้เฉลี่ย 7,800-9,800 ต่อเดือน ร้อยละ 98.96 มีความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับดี ร้อยละ 43.75 มีความเครียดในการทำงานอยู่ในระดับน้อย และร้อยละ 100 มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับดี การศึกษาไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความเครียดในการทำงาน ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาสูงสุด อายุการทำงาน รายได้เฉลี่ยต่อเดือน โรคประจำตัว และระยะเวลาในการนอนเฉลี่ยต่อวัน กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน พบความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานพบมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในระดับน้อย ($r=0.336$, $p\text{-value}=0.001$) ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรมีการฝึกอบรมให้ความรู้และมีกิจกรรมส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงานให้กับพนักงาน เพื่อให้พนักงานมีพฤติกรรมในการทำงานที่ปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง

คำสำคัญ : พนักงานเย็บผ้า พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ความปลอดภัย ความเครียด

Abstract

This research was a cross-sectional study. The study aimed to investigate factors related to safety behavior of sewing workers in a sewing industry in Bang Sao Thong District, Samut Prakan Province. Questionnaires were used to collect data from 96 persons. The overall reliability was 0.81. Data were analyzed using descriptive statistics and hypothesis was tested using Chi-square test and Spearman's rank correlation coefficient.

The results were found that 97.92% was females, average age 46.39 ± 6.63 years, 69.79% no underlying disease, working age 1-19 years, average income 7,800-9,800 per month. 98.96% had

work safety knowledge at a good level, 43.75% had work stress at a low level and 100% had work safety behavior at a good level. The work stress and personal factors included gender, age, marital status, highest level of education, working age, average monthly income, underlying disease, and average sleep time per day were not significantly related to work safety behavior. Knowledge about work safety was positively associated with safety working behavior ($r=0.336$, $p\text{-value}=0.001$). Therefore, the related organization should train about work safety and promote safety activities in the workplace among sewing workers which lead to safety working behavior consistently.

Keywords : Sewing Workers, Work Safety Behavior, Safety, Stress

บทนำ

ในการทำงาน ความปลอดภัยของผู้ปฏิบัติงานถือเป็นเรื่องที่สำคัญ ซึ่งแต่ละอาชีพแต่ละงานก็จะมีความเสี่ยงที่แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย อาทิเช่น ความรู้ความเข้าใจในงานทำ การรับรู้สิ่งคุกคามหรืออันตราย ทักษะคติสภาพร่างกายและจิตใจ สภาพแวดล้อมในการทำงาน ความพร้อมของเครื่องมือเครื่องจักรที่ใช้ สาเหตุหลักของการเกิดอุบัติเหตุในการทำงานคือ การกระทำที่ปลอดภัย (Unsafe Acts) และ/หรือสภาพการณ์ที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe Conditions) (Heinrich et al., 1980) หากสามารถจัดการกับสาเหตุหลักนี้ได้ จะทำให้ผู้ปฏิบัติงานมีความปลอดภัยในการทำงาน และการทำงานด้วยความปลอดภัยนอกจากจะป้องกันการเกิดอุบัติเหตุ การบาดเจ็บ ความเสียหายแล้วยังเป็นการลดต้นทุนการผลิต เพิ่มผลผลิต กำไรมากขึ้นด้วย (วิฑูรย์ สิมะโชคดี และวีรพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์, 2547)

อุตสาหกรรมเย็บผ้า โดยเฉพาะขั้นตอนการเย็บเป็นขั้นตอนที่มีความเสี่ยงสูงต่อการได้รับอันตรายจากการถูกเข็มทิ่มแทงนิ้วมือ ซึ่งจากการสอบถามข้อมูลและรายงานการสอบสวนอุบัติเหตุของโรงงานอุตสาหกรรมเย็บผ้าแห่งหนึ่ง อำเภอบางเสาธง จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า พนักงานเย็บผ้าได้รับบาดเจ็บจากการถูกเข็มเย็บผ้าทิ่มมือระหว่างปฏิบัติงานเป็นประจำ และมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นคือ มีพนักงานเย็บผ้ารายหนึ่ง ได้เข้าไปแนะนำวิธีการทำงานให้เพื่อนร่วมงานที่เพิ่งเริ่มงานใหม่ ในขณะที่กำลังแนะนำงานอยู่นั้นได้มีการพูดคุยกันและได้วางมือไว้บนจักรเย็บผ้าซึ่งนิ้วมืออยู่ใกล้กับเข็ม ขณะเดียวกันด้วยความไม่ระมัดระวังของเพื่อนร่วมงานจึงเผลอเหยียบจักร ทำให้เข็มทิ่มนิ้วของพนักงาน ด้วยความตกใจพนักงานผู้ได้รับบาดเจ็บจึงพยายามดึงนิ้วออกจากเข็ม ทำให้เข็มหักคานิ้วมือ จึงต้องนำส่งโรงพยาบาล เหตุการณ์ดังกล่าวมีสาเหตุมาจากการที่พนักงานมีพฤติกรรมการทำงานที่ไม่ปลอดภัย ขาดความรู้ในงาน (ธวัช เหลืองวสุธา, 2556) และปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำงานที่ไม่ปลอดภัยอีก เช่น ความเครียดด้านจิตใจและด้านพฤติกรรมต่างมีอิทธิพลต่อการทำงานของพนักงาน ซึ่งอธิบายได้ว่า ความเครียดด้านจิตใจเป็นความเครียดที่ส่งผลกระทบต่อร่างกายของพนักงาน ทำให้ขาดประสิทธิภาพในการทำงานและส่งผลกระทบต่อผลการปฏิบัติงาน ส่วนด้านพฤติกรรมพบว่า ความเครียดด้านพฤติกรรมมีอิทธิพลต่อการทำงานของพนักงาน (วัฒนา ศรีวิสัย และกล้าหาญ ณ น่าน, 2564) การรับรู้ด้านสุขภาพเกี่ยวกับความรุนแรงและโอกาสเสี่ยงส่งผลให้มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองที่แตกต่างกัน การไม่เห็นถึงความสำคัญของการมีพฤติกรรมป้องกันอันตรายจากการประกอบอาชีพ พฤติกรรมความปลอดภัย การปฏิบัติตามกฎระเบียบความปลอดภัยในการทำงาน รวมถึงการกระทำอื่น ๆ ที่สนับสนุนให้เกิดความปลอดภัยในการทำงาน (อังคณา วงศ์บุตร และอนงค์ หาญสกุล, 2554; วไลพร ภิญโญ, 2554)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่ศึกษาพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานเย็บผ้าในโรงงานอุตสาหกรรมเย็บผ้าแห่งหนึ่ง อำเภอบางเสาธง จังหวัดสมุทรปราการ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการวางแผนจัดการในด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย แนวทางการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน และส่งเสริมให้พนักงานมีพฤติกรรมความปลอดภัยที่ดี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานเย็บผ้าในโรงงานอุตสาหกรรมเย็บผ้าแห่งหนึ่ง อำเภอบางเสาธง จังหวัดสมุทรปราการ

ทบทวนวรรณกรรม

ตามทฤษฎีโดมิโน (Domino Theory) ของไฮน์ริช (Heinrich et al., 1980) กล่าวว่า “การบาดเจ็บและความเสียหายต่าง ๆ เป็นผลสืบเนื่องมาจากอุบัติเหตุ ซึ่งมีสาเหตุมาจากการกระทำหรือสภาพการณ์ที่ไม่ปลอดภัย เปรียบได้กับตัวโดมิโนที่เรียงอยู่ 5 ตัวใกล้กัน เมื่อตัวที่หนึ่งล้มก็จะส่งผลให้ตัวโดมิโนที่อยู่ถัดต่อไปจะล้มตามไปด้วย” ดังนั้นการป้องกันอุบัติเหตุที่ดีที่สุดคือ การป้องกันการกระทำหรือสภาพการณ์ที่ไม่ปลอดภัยไม่ให้เกิดขึ้น วิธีการหนึ่งก็คือการทำให้ผู้ปฏิบัติงานมีพฤติกรรมที่ปลอดภัยในการทำงาน ทำให้มีการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ บุรินทร์ ทองอุดม (2554) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการโรงงานฉีดพลาสติกขึ้นรูป กรณีศึกษาบริษัทตรีรอรธบูรณ์ จำกัด จำนวน 149 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ผลพบว่า พนักงานมีความรู้และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับสูง สถานภาพหน่วยงานที่สังกัด จำนวนชั่วโมงการปฏิบัติงาน และช่วงเวลาที่ใช้ทำงานแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน

ศุภวรรณ รัตนภิรมย์ (2558) ได้ศึกษาพฤติกรรมป้องกันอุบัติเหตุในการปฏิบัติงานของพนักงานระดับปฏิบัติการกลุ่มบริษัท บีเอเอสเอฟในประเทศไทย จำนวน 180 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ ผลพบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา หน่วยงานที่สังกัด ประสบการณ์การทำงาน และประสบการณ์การได้รับอุบัติเหตุจากการปฏิบัติงานแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันอุบัติเหตุในการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกัน

ศิริรัตน์ พรหมน้อย และยุวดี ทองมี (2562) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานก่อสร้าง กรณีศึกษาบริษัทก่อสร้างแห่งหนึ่ง ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 180 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ผลพบว่า พนักงานมีความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมด้านความปลอดภัยในการทำงานก่อสร้างอยู่ในระดับดี ความรู้ทางด้านความปลอดภัยในการทำงานก่อสร้างมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยในการทำงานก่อสร้าง ($\chi^2=6.005$, $p\text{-value}=0.014$)

อดิเรก ธรรมวงศ์ (2564) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานของพนักงานบริษัท สิริ ซัคเซส ซัพพลาย จำกัด จำนวน 200 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ผลพบว่า อายุงาน และพื้นที่ในการปฏิบัติงาน ที่แตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และปัจจัยด้านความปลอดภัย ได้แก่ นโยบายด้าน

ความปลอดภัยบริษัทฯ การกำกับดูแลด้านความปลอดภัย การให้ความรู้/อบรม ด้านความปลอดภัย และสิ่งแวดล้อม/พื้นที่ ในการทำงาน มีความสัมพันธ์กันกับเหตุการณ์ด้านความปลอดภัยของพนักงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐาน

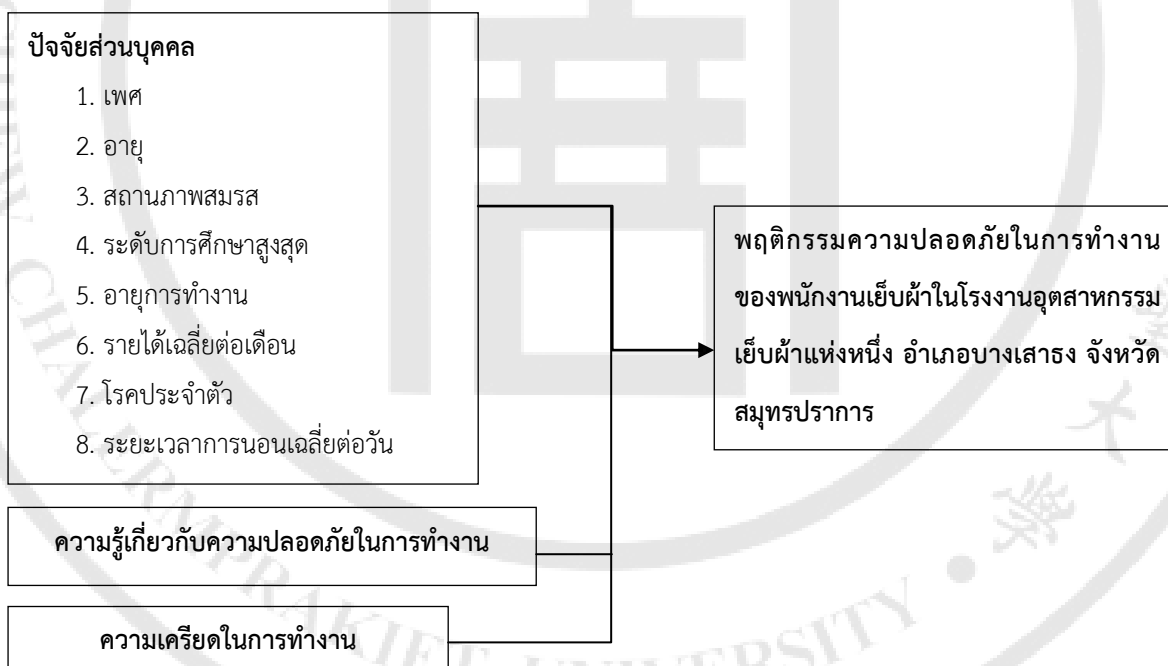
1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาสูงสุด อายุการทำงาน รายได้เฉลี่ยต่อเดือน โรคประจำตัว ระยะเวลาการนอนเฉลี่ยต่อวัน มีความสัมพันธ์กับเหตุการณ์ความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานเย็บผ้า
2. ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานมีความสัมพันธ์กับเหตุการณ์ความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานเย็บผ้า
3. ความเครียดในการทำงานมีความสัมพันธ์กับเหตุการณ์ความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานเย็บผ้า

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรที่ศึกษาในครั้งนี้ มีดังนี้

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาแบบภาคตัดขวาง (Cross sectional study) มีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ พนักงานเย็บผ้าในโรงงานอุตสาหกรรมเย็บผ้าแห่งหนึ่ง อำเภอบางเสาธง จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 110 คน (ข้อมูลจากโรงงานอุตสาหกรรมเย็บผ้าแห่งหนึ่ง ณ วันที่ 29 สิงหาคม 2565)

กลุ่มตัวอย่าง คือ พนักงานเย็บผ้าในโรงงานอุตสาหกรรมเย็บผ้าแห่งหนึ่ง อำเภอบางเสาธง จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 96 คน ซึ่งได้มาจากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตร Krejcie & Morgan (1970) และการเพิ่มขนาดกลุ่มตัวอย่างเพื่อป้องกันการสูญหายหรือความไม่ครบถ้วนของข้อมูลอีกร้อยละ 10 ของกลุ่มตัวอย่าง โดยเป็นพนักงานที่ผ่านการทดลองงาน และยินยอมเข้าร่วมในงานวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental random sampling) ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบไปด้วย 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาสูงสุด อายุการทำงาน รายได้เฉลี่ยต่อเดือน โรคประจำตัว และระยะเวลาในการนอนเฉลี่ยต่อวัน

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน จำนวน 29 ข้อ ลักษณะคำตอบเป็นแบบเลือกตอบ 3 ตัวเลือก คือ ถูก ผิด และไม่ทราบ โดยตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ทราบให้ 0 คะแนน มีเกณฑ์จำแนกระดับความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

0-10 คะแนน หมายถึง มีความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับน้อย

11-20 คะแนน หมายถึง มีความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง

21-29 คะแนน หมายถึง มีความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับดี

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความเครียดในการทำงาน จำนวน 29 ข้อ ลักษณะคำตอบเป็นแบบประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ ไม่มีความเครียด มีความเครียดน้อย มีความเครียดปานกลาง มีความเครียดมาก มีความเครียดมากที่สุด (สมภพ วงศ์ประสาร, 2546 และอมรากลุ อินโอสานนท์, 2532) มีเกณฑ์จำแนกระดับของคะแนนเฉลี่ยออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.80 หมายถึง มีความเครียดในการทำงานอยู่ในระดับน้อยที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 1.81-2.60 หมายถึง มีความเครียดในการทำงานอยู่ในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 2.61-3.40 หมายถึง มีความเครียดในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.41-4.20 หมายถึง มีความเครียดในการทำงานอยู่ในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 4.21-5.00 หมายถึง มีความเครียดในการทำงานอยู่ในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำนวน 20 ข้อ ลักษณะคำตอบเป็นแบบประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ คือ ปฏิบัติเป็นประจำ ปฏิบัติบางครั้ง ปฏิบัตินาน ๆ ครั้ง และไม่ปฏิบัติเลย ซึ่งมีคำถามทั้งเชิงบวกและลบ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ข้อความเชิงบวก	ให้	ข้อความเชิงลบ	ให้
ปฏิบัติเป็นประจำ	4 คะแนน	ปฏิบัติเป็นประจำ	1 คะแนน
ปฏิบัติบางครั้ง	3 คะแนน	ปฏิบัติบางครั้ง	2 คะแนน
ปฏิบัตินาน ๆ ครั้ง	2 คะแนน	ปฏิบัตินาน ๆ ครั้ง	3 คะแนน
ไม่ปฏิบัติเลย	1 คะแนน	ไม่ปฏิบัติเลย	4 คะแนน

มีเกณฑ์จำแนกระดับของคะแนนเฉลี่ยออกเป็น 3 ระดับ (Best, 1977) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 2.00 หมายถึง มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 2.01 - 3.00 หมายถึง มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.01 - 4.00 หมายถึง มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับมาก

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหา (IOC) เท่ากับ 0.99 และได้ นำแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ทำการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.81

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยติดต่อโรงงานอุตสาหกรรมเย็บผ้าเพื่ออธิบายรายละเอียดของการวิจัยวัตถุประสงค์การวิจัย และเครื่องมือที่ใช้การวิจัย จากนั้นจึงทำหนังสือเพื่อขออนุญาตเข้าเก็บข้อมูลวิจัย โดยผู้วิจัยทำการติดต่อประสานงานเพื่อกำหนดวัน เวลา ในการเก็บข้อมูลหลังจากงานวิจัยได้ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย และได้ทำการทดสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือที่ใช้แล้ว ทำเก็บข้อมูลจนครบถ้วนแล้วจึงทำการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป โดยใช้สถิติเชิงพรรณนาวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด และสถิติอนุमान โดยใช้สถิติไคสแควร์ (Chi-Square test) หรือ Fisher's exact test และใช้สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของสเปียร์แมน (Spearman's rank correlation coefficient; r_s) ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษากับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานเย็บผ้า

การพิทักษ์สิทธิ์กลุ่มตัวอย่าง งานวิจัยนี้ได้ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ เลขที่รับรอง อ.1268/2565 ลงวันที่ 31 ตุลาคม 2565

การทดสอบสมมติฐาน

ทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติอนุमान โดยใช้สถิติไคสแควร์ (Chi-Square test) หรือ Fisher's exact test (กรณีค่า expected < 5 เกินร้อยละ 20) กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาสูงสุด โรคประจำตัว กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานเย็บผ้า และใช้สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของสเปียร์แมน (Spearman's rank correlation coefficient; r_s) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุ อายุการทำงาน รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ระยะเวลาในการนอนเฉลี่ยต่อวัน ความรู้เกี่ยวกับ

ความปลอดภัยในการทำงาน และความเครียดในการทำงาน กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน
เย็บผ้า กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ผลการวิจัย

การศึกษาคั้งนี้มีพนักงานเย็บผ้าเข้าร่วมการวิจัย 96 คน ผลการศึกษาข้อมูลส่วนบุคคล พบว่า ร้อยละ 97.92 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 80.21 มีอายุมากกว่า 40 ปี ร้อยละ 65.62 มีอายุงานไม่เกิน 10 ปี ร้อยละ 54.17 มีสถานภาพสมรส ร้อยละ 69.79 จบการศึกษาระดับประถมศึกษา ร้อยละ 53.12 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมากกว่า 9,000 บาท ร้อยละ 69.79 ไม่มีโรคประจำตัว และร้อยละ 65.62 มีระยะเวลาการนอนเฉลี่ยต่อวันมากกว่า 6 ชั่วโมง ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล (n=96)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	2	2.08
หญิง	94	97.92
2. อายุ (ปี)		
≤ 40	19	19.79
> 40	77	80.21
Mean = 46.39, SD = 6.63, Min = 28, Max = 56		
3. อายุการทำงาน (ปี)		
≤ 10	63	65.62
> 10	33	34.38
Mean = 8.65, SD = 4.84, Min = 1, Max = 19		
4. สถานภาพ		
โสด	33	34.38
สมรส	52	54.17
หย่า	7	7.29
หม้าย	3	3.12
แยกกันอยู่	1	1.04
5. ระดับการศึกษาสูงสุด		
ประถมศึกษา	67	69.79
สูงกว่าประถมศึกษา	29	30.21
6. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน (บาท)		
≤ 9,000	45	46.88
> 9,000	51	53.12
Mean = 9,306.27, SD = 474.86, Min = 7,800, Max = 9,800		
7. โรคประจำตัว		

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มี	67	69.79
มี	29	30.21
8. ระยะเวลาการนอนเฉลี่ยต่อวัน (ชั่วโมง)		
≤ 6	19	19.79
> 6	77	80.21
Mean = 7.26, SD = 0.91, Min = 5, Max = 8		

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน พบว่า ร้อยละ 100 ไม่ดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ก่อนการปฏิบัติงานหรือช่วงพัก และไม่สูบบุหรี่ขณะปฏิบัติงาน ร้อยละ 19.79 เปิดสวิตซ์จักรเย็บผ้าเอาไว้ขณะไปเข้าห้องน้ำเป็นประจำ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน (n=96)

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	ความถี่ในการปฏิบัติ, จำนวน (ร้อยละ)			
	เป็นประจำ	เป็นบางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยปฏิบัติ
1. ปฏิบัติตามขั้นตอนการทำงาน	91 (94.79)	5 (5.21)	0 (0.00)	0 (0.00)
2. ตรวจสอบสภาพความพร้อมของเครื่องจักร/ อุปกรณ์ก่อนปฏิบัติงาน	84 (87.50)	11 (11.46)	1 (1.04)	0 (0.00)
3. สวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลขณะปฏิบัติงาน	90 (93.75)	6 (6.25)	0 (0.00)	0 (0.00)
4. ไม่ใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล หากราคาญ/ร้อนอบอ้าว	15 (15.63)	18 (18.75)	9 (9.38)	54 (56.25)
5. ทำงานลดขั้นตอน เพื่อให้งานเสร็จเร็วขึ้น	8 (8.33)	21 (21.88)	5 (5.21)	62 (64.58)
6. แจ้งให้หัวหน้างานทราบทันทีเมื่อพบเครื่องมือ/ อุปกรณ์ชำรุด	93 (96.88)	3 (3.13)	0 (0.00)	0 (0.00)
7. หยุดทำงานเมื่อเห็นว่าไม่ปลอดภัยหรืออาจเกิดอันตรายได้	89 (92.71)	0 (0.00)	0 (0.00)	7 (7.29)
8. รายงานเหตุการณ์ที่เกือบเกิดอุบัติเหตุ (Near Miss) และอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น เพื่อนำไปสู่การป้องกัน โดยไม่ลังเล	81 (84.38)	9 (9.38)	2 (2.08)	4 (4.17)
9. ไม่หยอกล้อกับเพื่อนร่วมงานในขณะปฏิบัติงาน	85 (88.54)	11 (11.46)	0 (0.00)	0 (0.00)
10. ทำความสะอาดและจัดพื้นที่ปฏิบัติงาน	80 (83.33)	15 (15.63)	1 (1.04)	0 (0.00)
11. ลองผิดลองถูกด้วยตนเอง เมื่อไม่เข้าใจวิธีการปฏิบัติงาน	0 (0.00)	3 (3.13)	4 (4.17)	89 (92.71)

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	ความถี่ในการปฏิบัติ, จำนวน (ร้อยละ)			
	เป็นประจำ	เป็นบางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยปฏิบัติ
12. เย็บจักรขณะทำเปียก	7 (7.29)	25 (26.04)	19 (19.79)	45 (46.88)
13. แขนกรรไกรตัดด้ายหรือตัดชิ้นงานไว้ที่จักรเย็บผ้า ไม่วางบนโต๊ะเย็บผ้า	69 (71.88)	17 (17.71)	4 (4.17)	6 (6.25)
14. เปิดสวิตซ์จักรเย็บผ้าเอาไว้ขณะไปเข้าห้องน้ำ	19 (19.79)	12 (12.50)	4 (4.17)	61 (63.54)
15. ไม่ใช้เครื่องมือ/อุปกรณ์ที่ชำรุด แม้จำเป็นต้องใช้ก็ตาม	86 (89.58)	10 (10.42)	0 (0.00)	0 (0.00)
16. ไม่ต็มสุราหรือเครื่องต็มที่มีแอลกอฮอล์ก่อนการ ปฏิบัติงาน หรือช่วงพัก	96 (100.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)
17. ไม่สูบบุหรี่ขณะปฏิบัติงาน	96 (100.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)
18. ไม่ทำงานที่ไม่ได้รับมอบหมาย	41 (42.71)	6 (6.25)	10 (10.42)	39 (40.63)
19. หากพบสิ่งผิดปกติระหว่างใช้จักรเย็บผ้า จะทำการ แก้ไขด้วยตนเองก่อนเบื้องต้น	0 (0.00)	16 (16.67)	8 (8.33)	72 (75.00)
20. แต่งกายรัดกุมขณะปฏิบัติงาน	95 (98.96)	1 (1.04)	0 (0.00)	0 (0.00)

ผลการศึกษาระดับความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน ความเครียดในการทำงาน และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน พบว่า ร้อยละ 98.96 มีความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับดี ร้อยละ 43.75 มีความเครียดในการทำงานอยู่ในระดับน้อย และร้อยละ 100 มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับดี ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละจำแนกตามระดับความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน ความเครียดในการทำงาน และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน (n=96)

ระดับ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน		
- ปานกลาง	1	1.04
- ดี	95	98.96
ความเครียดในการทำงาน		
- น้อยที่สุด	26	27.08
- น้อย	42	43.75
- ปานกลาง	18	18.75
- มาก	10	10.42
พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน		
- ดี	96	100.00

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน ความเครียดในการทำงาน และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลและความเครียดในการทำงาน ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน พบความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในระดับน้อย ($r=0.336$, $p\text{-value}=0.001$) ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ศึกษากับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ($n=96$)

ปัจจัยที่ศึกษา	พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน		
	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	p-value	ระดับความสัมพันธ์
อายุ	-0.79	0.442	ไม่มี
อายุการทำงาน	-0.022	0.833	ไม่มี
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	-0.099	0.336	ไม่มี
ระยะเวลาในการนอนเฉลี่ยต่อวัน	-0.037	0.723	ไม่มี
ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน	0.336	0.001**	น้อย
ความเครียดในการทำงาน	-0.124	0.229	ไม่มี

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.05$, **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$

สรุปผลการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 97.92 เป็นเพศหญิง มีอายุเฉลี่ย 46.39 ± 6.63 ปี อายุงานเฉลี่ย 8.65 ± 4.84 ปี ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส จบการศึกษาระดับประถมศึกษา ไม่มีใครประจำตัว มีระยะเวลาการนอนเฉลี่ยต่อวันมากกว่า 6 ชั่วโมง มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน $9,306.27 \pm 474.86$ บาท มีความรู้และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับดี มีความเครียดในการทำงานอยู่ในระดับน้อย ปัจจัยส่วนบุคคลและความเครียดในการทำงานไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ส่วนความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในระดับน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

อภิปรายผลการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับดี ทั้งนี้เนื่องจากบริษัทได้จัดให้มีการฝึกอบรมให้พนักงาน ได้แก่ อันตรายและการป้องกันอันตรายจากการทำงาน มีคู่มือความปลอดภัยในการทำงาน มีกฎระเบียบปฏิบัติ มีบอร์ดให้ความรู้ และอีกช่องทางของการได้รับความรู้มาจากอินเทอร์เน็ต/สื่อสังคมออนไลน์ ทำให้พนักงานมีความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับดี สามารถปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้องและปลอดภัย ประกอบกับมีหัวหน้างานในการกำกับดูแลการทำงานของพนักงาน และเพื่อนร่วมงานที่ช่วยเหลือกัน เช่น หากใครทราบข้อมูลข่าวสารหรือความรู้อะไรก็จะสื่อสารให้เพื่อนคนอื่นทราบด้วย บางขั้นตอนการทำงานที่เพื่อนไม่แน่ใจ เพื่อนร่วมงานที่เข้าใจก็จะอธิบายและสาธิตให้ดู หากขั้นตอนนั้นสามารถทำได้ จึงส่งผลให้พนักงานมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับดี สอดคล้องกับการศึกษาของบุรินทร์ ทองอุดม (2554) ที่พบว่า พนักงานระดับปฏิบัติการโรงงานฉีดยาพลาสติกขึ้นรูป มีความรู้และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานอยู่ใน

ระดับมาก และสอดคล้องกับการศึกษาของศุภวรรณ รัตนภิรมย์ (2558) ที่พบว่า พนักงานระดับปฏิบัติการกลุ่มบริษัท ปิเอเอสเอฟในประเทศไทย มีพฤติกรรมป้องกันอุบัติเหตุในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับมาก

จากการที่พนักงานได้รับความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานในหลากหลายช่องทาง ทำให้พนักงานมีความรู้ความเข้าใจ เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับการทำงาน ตลอดจนการให้พนักงานได้รับการฝึกอบรม การจัดให้มีคู่มือความปลอดภัย มีเครื่องมืออุปกรณ์ในการทำงานเพียงพอ และการจัดให้มีบรรยากาศการทำงานที่ดี จึงนำไปสู่การมีพฤติกรรมที่ปลอดภัยในการทำงาน (Sawacha et al., 1999; Neal et al., 2000; Smith-Crowe, Burke, & Landis, 2003) ทำให้การศึกษาครั้งนี้พบความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของอังคณา ชาวคำ (2550) ที่พบว่า ความรู้ด้านความปลอดภัยในการทำงานมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานช่างบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) ($r=0.671$, $p\text{-value}<0.010$) และสอดคล้องกับการศึกษาของศิริรัตน์ พรหมน้อย และยุวดี ทองมี (2562) ที่พบว่า พนักงานก่อสร้างมีความรู้และพฤติกรรมด้านความปลอดภัยในการทำงานก่อสร้างอยู่ในระดับดี และความรู้ทางด้านความปลอดภัยในการทำงานมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยในการทำงาน ($\chi^2 = 6.005$, $p\text{-value} = 0.014$)

ด้านความเครียดในการทำงานของพนักงานอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้เนื่องจากด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคลในที่ทำงานและบรรยากาศของสถานประกอบการที่ดี เช่น ไม่มีปัญหาขัดแย้งกับหัวหน้างานและเพื่อนร่วมงาน มีการช่วยเหลือกันในการทำงาน ได้รับการยอมรับจากผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงาน มีการเสริมขวัญและกำลังใจในการทำงาน ผู้บังคับบัญชาจัดหาอุปกรณ์เครื่องมือที่ใช้ในการทำงานและสนับสนุนให้ความรู้เพิ่มเติม ประกอบกับปริมาณงานที่ได้รับมอบหมายไม่มากเกินไป ทำให้พนักงานมีความเครียดในการทำงานน้อย จึงอาจส่งผลให้การศึกษาครั้งนี้ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความเครียดในการทำงานกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในกลุ่มพนักงานเย็บผ้า นอกจากนี้การศึกษายังพบว่า พนักงานมีความเครียดมากที่สุดคือ งานมีความเร่งด่วน (ร้อยละ 21.88) ซึ่งจะเกิดขึ้นในช่วงที่มีการสั่งซื้อเข้ามาปริมาณมาก รองลงมาคือ สภาพแวดล้อมในการทำงานไม่เหมาะสม เช่น อากาศร้อน ฝุ่น เสียงดัง แสงสว่างไม่เพียงพอ (ร้อยละ 20.83) การทำงานในสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม ส่งผลให้เกิดความเครียดขึ้นได้ (ประภากร ใจบุญ และกนกพร ชัยประสิทธิ์, 2564) ดังนั้นจึงควรมีการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงานที่เหมาะสมกับลักษณะงาน เช่น ควรมีการตรวจวัดความเข้มของแสงสว่างเพื่อให้ทราบว่าแสงสว่างเพียงพอต่อการทำงานหรือไม่ หากไม่เพียงพอ ให้ดำเนินการแก้ไขปรับปรุง

ด้านปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ อายุการทำงาน รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และระยะเวลาในการนอนเฉลี่ยต่อวัน ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ส่วนเพศ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาสูงสุด และโรคประจำตัว มีแนวโน้มไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน เนื่องจากปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันแต่พฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานไม่แตกต่างกัน ก็คืออยู่ในระดับดีเหมือนกัน ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ได้แก่ ส่วนใหญ่เป็นวัยทำงาน มีสถานภาพสมรส จบการศึกษาระดับประถมศึกษา มีรายได้เฉลี่ยใกล้เคียงกัน มีประสบการณ์การทำงาน ระยะเวลาในการนอนไม่น้อยกว่า 5 ชั่วโมงต่อวัน ประกอบการทำงานลักษณะเดียวกัน สภาพแวดล้อมเดียวกัน ได้รับการฝึกอบรม ได้รับการสอนงาน และการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่บริษัทกำหนด จึงทำให้ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานเย็บผ้า ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของศุภวรรณ รัตนภิรมย์ (2558) ที่พบว่า

อายุ ระดับการศึกษา ของพนักงานระดับปฏิบัติการกลุ่มบริษัท บีเอเอสเอฟในประเทศไทย ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันอุบัติเหตุในการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับการศึกษาของอดิเรก ธรรมวงศ์ (2564) ที่พบว่า เพศ อายุ การศึกษา และรายได้ของพนักงานบริษัท สิริ ชัคเชส ซัพพลาย จำกัด ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับการศึกษาของซารีฮะ หะยีหะซา และราจ์คณา อีแต (2563) ที่พบว่า เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา การฝึกอบรมด้านความปลอดภัย ประสบการณ์การทำงาน บริษัทที่ทำงาน ตำแหน่งงาน โรคประจำตัว ชั่วโมงการทำงานและประสบการณ์การเกิดอุบัติเหตุ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของคณงานก่อสร้างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะ

1. หน่วยที่เกี่ยวข้องของควรรจัดให้มีการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานให้กับพนักงานเย็บผ้า โดยควรมีการเน้นความรู้ที่พนักงานยังเข้าใจไม่ถูกต้อง และมีการทบทวนความรู้อย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุกปี เพื่อให้พนักงานมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานที่ดียิ่งขึ้นและสม่ำเสมอ
2. สถานประกอบการควรรจัดสภาพแวดล้อมการทำงานให้เหมาะสมกับการทำงาน เช่น แสงสว่าง เพื่อความปลอดภัยและเป็นการลดความเครียดในการทำงานของพนักงาน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งถัดไป

1. ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน เช่น การรับรู้ความเสี่ยงในการทำงาน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น
2. ควรมีการเก็บข้อมูลโดยใช้การสังเกตร่วมกับการใช้แบบสอบถาม เพื่อให้ได้ข้อมูลตรงกับความเป็นจริงมากยิ่งขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณโรงงานอุตสาหกรรมเย็บผ้าและผู้ประสานงานที่ให้ความอนุเคราะห์ข้อมูลและให้ความช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอขอบคุณพนักงานเย็บผ้าโรงงานอุตสาหกรรมเย็บผ้า อำเภอบางเสาธง จังหวัดสมุทรปราการ ทุกท่านที่เข้าร่วมการวิจัยและให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

เอกสารอ้างอิง

- ชาวีระ หะยีหะซา และรงค์คณา อีแต. (2563). *พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของคณงานก่อสร้าง กรณีศึกษาการก่อสร้างรันเวย์ ท่าอากาศยานตรัง* (ปริญาวิทยาศาสตรบัณฑิต). พัทลุง: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ธวัช เหลืองวสุธา. (2556). *ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยของพนักงาน กรณีศึกษาบริษัท คอทโก้ เมททอลเวอร์คส์ จำกัด จังหวัดระยอง* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศาสตรบัณฑิต). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- บุรินทร์ ทองอุดม (2554). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการ โรงงานผลิตพลาสติกขึ้นรูป กรณีศึกษาบริษัทรีอรรถบูรณ์ (ค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต)*. นนทบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ประภากร ใจบุญ และกนกพร ชัยประสิทธิ์. (2564). อิทธิพลของลักษณะงานและสภาพแวดล้อมที่มีต่อความเครียดในการปฏิบัติงานของบุคลากรสายวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. *วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยีอีสเทิร์น*, 18(1), 92-105.
- วไลพร ภิญโญ. (2554). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัย กรณีศึกษาพนักงานโรงงานผลิตอุปกรณ์ไฟฟ้าแห่งหนึ่งในจังหวัดสมุทรปราการ* (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วัฒนา ศรีวิสัย และกล้าหาญ ณ น่าน. (2564). ความเครียดและความเหนื่อยหน่ายในการทำงานที่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน กรณีศึกษา: บริษัท ไฟน์ เมททัล เทคโนโลยีส์ จำกัด (มหาชน). *วารสารวิชาการวิทยาลัยสันตพล*, 7(2), 34-42.
- วิฑูรย์ สิมะโชคดี และวีระพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์. (2547). *วิศวกรรมและการบริหารความปลอดภัยในโรงงาน*. (พิมพ์ครั้งที่ 17). กรุงเทพมหานคร: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- ศิริรัตน์ พรหมน้อย และยุวดี ทองมี. (2562). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานก่อสร้าง : กรณีศึกษาบริษัทก่อสร้างแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร. *วารสารความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม E-Journal*, 4(1), 43-48.
- ศุภวรรณ รัตนภิรมย์. (2558). *พฤติกรรมป้องกันอุบัติเหตุในการปฏิบัติงานของพนักงานระดับปฏิบัติการ กลุ่มบริษัท บีเอสแอลพีในประเทศไทย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สมภพ วงศ์ประสาร. (2546). *พฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงานของคณงานในสถานประกอบการผลิตเครื่องดื่มและถนอมอาหาร เขตกิ่งอำเภอสามร้อยยอด จังหวัดประจวบคีรีขันธ์* (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อดิเรก ธรรมวงศ์. (2564). ปัจจัยที่มีพฤติกรรมด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานของพนักงานบริษัท สิริ ซัคเซส ซัพพลาย จำกัด (ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

อมรากล อินโอสานนท์. (2532). ความเครียดในการทำงาน. *วารสารสุขภาพ*, 12(2), 32-34.

อังคณา ซาวคำ. (2550) *อำนาจในการพยากรณ์ของความรู้ด้านความปลอดภัยในการทำงาน ทักษะคติและความเครียดต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ของพนักงานช่างบริษัท ทีไอที จำกัด [มหาชน] ภาคบริการภูมิภาคที่ 3* (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

อังคณา วงศ์บุตร และอนงค์ หาญสกุล. (2554). ปัจจัยการรับรู้ด้านสุขภาพที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันอันตรายจากการประกอบอาชีพของแรงงานนอกระบบ กลุ่มเย็บผ้ายัด บ้านโนนโพธิ์ ตำบลลุ่มน้ำชี อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ. *วารสารสำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 7 ขอนแก่น*, 18(3), 34-48.

Best, J.W. (1977). *Research in Education*. (3rd ed.). Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice Hall, Inc.

Heinrich, H.W., Peterson, D. & Roos, N. (1980). *Industrial Accident Prevention*. (5th ed.). New York: McGraw Hill.

Krejcie, R.V., & Morgan, D.W., (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607-610.

Neal, A., Griffin, M. A., & Hart, P. M. (2000). The Impact of Organizational Climate on Safety Climate and Individual Behavior. *Safety Science*, 34, 99-109.

Sawacha, E., Naoum, S. & Fong, D. (1999). Factors affecting safety performance on construction sites. *International Journal of Project Management*, 17(5), 309-315.

Smith-Crowe, K., Burke, M. J. & Landis, R. S. (2003). Organizational Climate as a Moderator of Safety Knowledge-Safety Performance Relationships. *Journal of Organizational Behavior*. 24(7), 861-876.